

Między prawdą a kłamstwem

Między prawdą a kłamstwem są półprawdy szeptane
Brzmiały prawdziwie jak prawda dopieszczona przybrane
Taka duszę oplecie i umysłem zawładnie
Jeśli ty jej nie badasz dość wnikliwie dokładnie

A ci którzy ją głoszą są wredniejsi czasami
Od szulerów krętaczy ci wiesz że są kłamcami
Choć opinie swe głoszą sensacyjnie barwione
Wiesz że prawdy szukając trzeba w inną iść stronę

Lecz się strzeż od szeptaczy którzy to „prawdę znają”
Lecz nie mówią jej w oczy a po kątach szeptają
Coś przekręcają dodają przerywając w pół słowa
Wreszcie wszystko zmiksują i trucizna gotowa.

Między niebem a ziemią

Między niebem a ziemią my jak drzewa wznosimy
Mamy własne korzenie swoje miejsce i czas
W cieniu ramion rodziców wciąż najlepiej się mamy
I tworzymy społeczność tak zupełnie jak las

My wichrami targani burza miota w nas gromy
Coraz ktoś tam upadnie słychać łomot i trzask
I zupełnie jak drzewa czasem się odradzamy
Lecz to tylko niektórych los przywraca do łask

Między niebem a ziemią my jak ptaki wlatamy
Niosą nas skrzydła marzeń wichry życia nas gna
Cel się ciągle oddala czasu mało tak mamy
A los szuler karciany jak chce z nami tak gra

My w przyływie tęsknoty do swych gniazd powracamy
Czasem ze stron dalekich los przygania nas tu
Gdzie młodzięcze marzenia w sercach swoich chowamy
Gdzie nas księżyc i gwiazdy układają do snu

Józef Cupak

Melancholia, piękno i nadzieja

I sypnął luty srebrem na ziemię,
błyszczą promienie w zmrożonym śniegu,
szmaragd zieleni w ukryciu drzemie,
czas jak by chwilę przystaną w biegu.

A jeszcze wczoraj pachniało wiosną,
lecz jednak luty wciąż zimę woli,
uciszył w duszy nutę radosną,
zagrał na strunie mej melancholii.

W mroźne poranki tak kocham ciszę,
jaskrawość słońca gdy ze snu wstanie,

brzozy na wzgórzu to o nich piszę,
przyjazne w piecu ognia trzaskane.

Już za chwil parę wyruszę z domu,
by szukać wiosny która się budzi,
dokąd nie mówię o tym nikomu,
znam takie miejsca z dala od ludzi.

Józef Cupak

Diagnoza

Młodość we mnie przedwcześnie umarła
To na skutek fałszywej diagnozy
Zamiast zdobić ją białą konwalia
Ją zdobili w jesienne mimozy

Potem przyszły dojrzałe lata
Rzec by można czas siły wieku
No i znowu przez kaprys świata
Zrujnowali normy w człowieku

Bo nas było zbyt wielu i basta
I za dużo rodziło się dzieci
Wyludniły się wioski i miasta
Na co komu żołnierze poeci

Opuściła więc młodość granice

Kraj w konwulsjach starczej agonii

Opuścili więc przyłbice

Jedni drugich oskarżą to oni

Zamiast szukać recepty leku

Jak to czynią rozsądni ludzie

Politycy – popatrz człowieku

Znów z lubością tarzają się w brudzie.

Marzec 2011

Burza

Już nadciągają czarne groźne chmury

Wiatr porwał piasek z wyschniętej kałuży

Targnął drzewami zaszumiały groźnie

Wiatr jest zwiastunem nadchodzącej burzy

Już tłuste krople spłynęły po oknie

Niebo przeorał ostry błysk pioruna

Przydrożna brzoza i gnie się i moknie

A tam nad lasem znowu nowa luna

Raz gniewny pomruk raz trzask niby z bicia

A strugi deszczu spływają na ziemię

Na krzyż przydrożny z świętego oblicza

Kurz oplukało Chrystus jakby drzemie

Cichną pomruki i wyrzało słońce
Las skrupulatnie liczy swoje straty
Przydrożne brzozy spokojnie stojące
Strącają krople i suszą swe szaty

Styczeń 2012

Pogubiłem

Pogubiłem trochę dni
Gdzieś z pamięci uleciały
Pogmatwałem trochę spraw
które proste się zdawały

Potem chciałem uciec gdzieś
Lecz świat zrobił się za mały
Rozerwałem kilka szat
Puste gesty nic nie dały

Zwykła szarość dni i spraw
Wciąż jak kamień mnie przygniata
A ja chciałem zmieniać świat
Będąc marną cząstką świata

Szyfowy wielki głaz stoczył się niejednym raz
Próbowałem zawsze wtoczyć go na nowo
Czy to dobrze czy to źle czas oceni kiedyś mnie
A werdyktem będzie tylko jedno słowo

Styczeń 2012

Zima

I zaskrzypiała pod nogami zima

W mroźnym powietrzu sypią się diamenty

San skutę lodem niby wstęga sina

W dali zaś lasu zielone fragmenty

Szarość bezlistną lekki szron okrywa

A cała reszta otulona bielą

Słońce jaskrawe oko łzą napływa

A wokół cisza tak ja przed niedzielą

Jaskrawy błękit czasem ptak przekroi

Reszta wtulona gdzieś w gałęziach drzemie

Stary kościółek tuż nad drogą stoi

Jest tak sędziwy że wrósł chyba w ziemię

Lecz wkrótce słońce skruszy czasę lodu

Po zimie wiosna na świecie nastanie

O tym śnią ptaki drzemiące wśród chłodu

Ty nad snem ptaków czuwasz Dobry Panie

10 lutego 2012 roku

Naucz mnie Panie

Naucz mnie Panie takiej modlitwy

W której nieważne są gesty słowa

Która to duszy bywa wyzwaniem

Taka płynąca z duszy rozmowa

Chcę Ci za wszystko umieć dziękować

Jak ptaki wiosną jak kwiaty polne

Radosne hymny śpiewają Tobie

Dla Ciebie kwitną piękne i wolne

Naucz mnie Panie bym umiał prosić

Jak prosi wody spękane pole

Gdy tkwi spokojnie w proszącym gościu

Czcząc Twe zamysły przyjmując wolę

Chciałbym przeproszać za swoje winy

Ze wstydem dziecka w dziecka pokorze

By gniew Twój nie trwał nawet godziny

Byś mógł przebaczyć mi Dobry Boże

Pozwól odchodzić cicho bezpiecznie

Bo już powoli przecież odchodzę

Z wiarą że kiedyś żyć będę wiecznie

Że jeśli zechcesz znów się odrodzę

16 lutego 2012 r.